

Komunia duchowa

Praktyka ta wywodzi się z chrześcijańskiej starożytności. Dotyczy tych, którzy z różnych powodów – czy to braku kapłana czy prześladowań – nie mogli przyjąć Komunii sakramentalnej. Dziś często zaleca się ją osobom chorym, które nie mogą przyjmować Komunii tak często jakby chciały. Polega ona na wzbudzeniu w sobie gorącego pragnienia przyjęcia Pana Jezusa. Praktyka Komunii duchowej dotyczy tych, którzy są w stanie łaski uświęcającej.

Dobrze jest poprzedzić to wzbudzanie pragnienia modlitwą – np. odmówieniem Ojcze nasz, któregoś z wyznań wiary, tekstu którejs z pieśni eucharystycznej. Można też modlić się własnymi słowami, a wszystko poprzedzić czytaniem Słowa Bożego. Można wreszcie posłużyć się słowami proponowanej modlitwy:

Pragnę Cię przyjąć Panie z tą samą czystością, pokorą i pobożnością, z jaką przyjął Cię Twoja Najświętsza Matka, z duchem i żarliwością świętych. O mój Jezu, wierzę że jesteś prawdziwie obecny w Najświętszym Sakramencie. Kocham Cię nade wszystko i pragnę Cię posiadać w mej duszy. Skoro nie mogę Cię teraz przyjąć sakramentalnie, przyjdź duchowo do mego serca. Miłuję Cię już obecnego w mym sercu i łączę się całkowicie z Tobą; nigdy nie pozwól mi oddalić się od Ciebie. Amen

lub

O Najśłodszy Jezu, wierzę mocno i żywo, że jesteś tu w Najświętszym Sakramencie Miłości. Pragnę najgoręcej połączyć się z Tobą, boś Ty jest moją jedyną radością, szczęściem i żywotem. W tej chwili jednak nie mogę Cię przyjąć sakramentalnie, przybądź przeto duchowo do serca mego i napełnij je Twymi łaskami. Oddaję Ci o Panie całkowicie serce, ciało i duszę i wszystko, co posiadam, nie daj mi się nigdy rozłączyć z Tobą. Amen. Jezu, Tobie żyję, Tobie umieram, Jezu, Twoją/Twoim jestem w życiu i śmierci. Amen